Pagina Agricolă

ANUL AGRICOL

Ca şi altă dată vom căuta să concentrăm în cronica noastră, intitulată „Anul agricol", ceeace s'a petrecut mai de seamă în legătură cu agricultura, făcând caracteristica acestei laturi a anului 1937.

O cronică ca aceasta, este evident că poate avea şi lipsuri, datorită pe de o parte spaţiului restrâns ce-l are la dispoziţie, iar pe de altă parte greutăţi de a strânge la un loc şi a forma o o sinteză a faptelor disparate şi ca timp şi ca obiect. De aceea cerem iertare cititorilor cât şi celor ce au avut vreun rol în desfăşurarea evenimentelor, de lipsurile, independente de voinţa noastră, ce se vor ivi.

Expunerea noastră va cuprinde situaţia agricolă ,organizarea agriculturii şi a valorificării produselor agricole, progresele tehnice, popularizarea cunoştinţelor agricole, congrese şi manifestaţiuni culturale, rolul presei agricole, etc.

1. SITUAŢIA AGRICOLA

Având o moştenire nu prea favorabilă a toamnei precedente, anul de care ne ocupăm s'a găsit cu o suprafaţă însămânţată de grâu de toamnă numai de 3.000.000 ha. Totuşi, cu toate pagubele cauzate de ger în Câmpia Dunării, s'a putut recolta o cantitate de 370.000 vagoane grâu, de foarte bună calitate în unele părţi. Nu rareori s'a auzit vorbind de grâu cu 83 kg. greutate hectolitrică. Media la ha. a fost de 1060 kg.

Datorită prevederii acestei producţii şi a măsurilor de valorificare, pe care le vom vedea, exportul grâului a fost intensificat, ajungându-se să se treacă peste graniţă aproape 100.000 vagoane, în intervalul dela 1 Iulie 1936— 1 Iulie 1937, cu preţuri remunerotorii. Din recolta 1937, se speră un export de grâu care să întreacă cantitatea precedentă.

Către sfârşitul anului condiţiile climaterice pentru cultura grâului au fost foarte favorabile. Aceasta explică faptul că în toamna 1937 s'au făcut însămânţări de grâu ce întrec suprafeţele obicinuite cu 12 până la 15 la sută.

In schimb situaţia porumbului se prezintă cu totul nesatisfăcătoare.

Seceta din cursul lunei Aprilie şi începutul lui Mai a întârziat însămânţările la proprietatea mică, până la 15 Mai, ceia ce a făcut ca porumbul să fie ajuns de secetă din vară, împiedicându-l să lege. De aceia şi producţia a fost slabă, recoltându-se la 5.176.000 ha. numai 424.000 vagoane adică 790 kg. la hectar şi acesta cu umiditate mare. La export ar fi putut merge 60.000 vagoane. Totuşi exportul a fost oprit pentru a se asigura hrana populaţiei.

Pentru a se combate umiditatea ridicată şi a feri populaţia de boli, în multe locuri s'au construit, cu subvenţii dela stat, cuptoare speciale de uscat porumbul.

O remarcă, ce trebue făcută şi care va servi de învăţătură plugarilor noştri, e că, acolo unde s'au făcut ogoare din toamnă, porumbul s'a desvoltat normal, dând o producţie mulţumitoare. Un mai mare îndemn pentru generalizarea acestei practici folositoare, nu poate să existe!

In ce priveşte celelalte culturi e de relevat că orzul şi ovăzul cultivat pe suprafeţe ceva mai mici ca în trecut — 1.530.000 ha. la orz şi 772.000 ha. la ovăz—, au dat producţii slabe, primul 86.500 vagoane (560 kg. la ha.) şi al doilea 38.000 vagoane (490 kg. la ha.), adică jumătate ca în anul 1936.

Tot aşa şi mazărea. In schimb rapiţa în anul acesta a fost foarte reuşită dând producţii abundente. La fel se prezintă cultura acestei plante şi la sfârşitul anului acesta, pentru că ploile din August şi Septembrie au favorizat însămânţările, iar toamna, prelungită până în Decembrie, a permis ca sămânătura să intre în iarnă bine desvoltată.

Nutreţurile de-asemenea au avut de suferit de secetă încă din vară. Lipsa şi scumpetea lor la finele anului se resimte pretutindeni, de aceia vitele vor duce lipsă. Sunt însă regiuni, cum e Banatul, unde situaţia este mai bună.

La vii, deşi se anunţa o recoltă satisfăcătoare, ploile din August şi Septembrie au cauzat mari stricăciuni strugurilor, a căror boabe au crăpat, prinzând mucegai. Din această cauză recolta care se anunţa la 80.000 vagoane a scăzut la 60.000 vagoane, iar calitatea este în general inferioară. Faţă de recoltarecord din 1935, care a fost de 100.000 vagoane, pierderea este deci de 40.000 vagoane.

Dintre celelalte plante am putea menţiona textilele şi plantele noui.

Inul, cânepa şi bumbacul s'au bucurat de încurajări oficiale, ca rezultat al unei acţiuni de guvern, despre care voi aminti mai jos. Suprafeţele cultivate au fost următoarele: 50.000 ha. cânepă, 22.000 ha., in şi aproape 1800 hectare bumbac. Culturile în anul acesta sunt reuşite, datorită, în special pentru bumbac, toamnei extrem de favorabilă.

Soia deasemenea a fost cultivată, însă pe suprafeţe ceva mai mici, cu toată încurajarea dată de societatea „Soia", care a fixat preţul de cumpărare la suma de lei 5 pe kg.

In ce priveşte producţia pomicolă ea se poate evalua la 60.000 vagoane mere, 10.000 vagoane pere şi 37.000 vagoane nuci.

O plantă nouă — gooleanul sau sorgul zaharat — şi-a făcut drum în agricultura ţării, datorită unei propagande făcute de oameni bine intenţionaţi. E drept că prin cultivarea acestei plante, care dă un suc zaharat, se face o concurenţă culturii sfeclei şi a zahărului scos din ea; de aceia guvernul a interzis cultivarea gooleanului, fără autorizaţia oficialităţii.

Anul acesta s'au extins şi culturile pentru seminţe de legume.

Condiţiile climaterice cu cari s'au desvoltat culturile, viile şi pomii le-am arătat mai sus. Seceta şi ploaia, care a alternat în epoci lungi, a păgubit unora şi a folosit altora. Pe lângă acestea culturile au avut de suferit de îngheţ, grindină şi atacuri ale lăcustelor, omida rusească musca Hesilor, viermele sârmă, diferite boale criptogamice, toate însă în mică măsură şi în regiuni limitate. E de semnalat că epurii fac mari stricăciuni la pomi şi în unele regiuni au ajuns o adevărată calamitate.

2. ORGANIZAREA AGRICULTURII SI VALORIFICAREA PRODUSELOR AGRICOLE

In organizarea şi încurajarea agriculturii, anul 1937 este o dată istorică. Codul agricol, care cuprinde dispoziţii ce interesează agricultura şi concentrează la un loc tot ceia ce priveşte plugăria ţării şi ramurile ei, a fost votat.

Pregătirea lui s'a început prin 1930—1931 în urma unor curente născute mai înainte, la care a contribuit, putem spune, şi „Pământul bun naţional" din 1926 ce a servit de bază altei lucrări în limba franceză: „Le problème du redressement agricole en Roumanie". Anteproiectul a fost îmbunătăţit sub fiecare guvernare, desăvârşindu-se prin legea votată în 1937.

Prevederile acestui cod se referă la proprietate, introducându-se pentru prima oară la noi principiul „proprietăţii agricole", al comasării şi al bunului insesizabil, apoi obligaţiunea anumitor practici agricole şi a controlului culturilor, pepinierelor şi plantaţiilor.

Consecvenţi liniei noastre de conduită, am căutat că înainte de votare să pregătim opinia publică printr'o serie de articole, ca s'o determinăm în favoarea acestei legi. S'a stabilit astfel un curent ce a servit la adaptarea ei.

Se înţelege că ast-fel de lege cere timp ca să'şi facă efectul, mai ales că regulamentul de aplicare a apărut către sfârşitul anului. Menţionăm deocamdată constituirea consiliului superior al agriculturii şi măsurile, ce s'au luat pentru controlul pepinierelor, a efectuării platformelor de gunoi, a distrugerii cuscutei din lucerniere şi a combaterii mălurii, prin tratamente obligatorii ale seminţei.

Odată cu reglementarea condiţiilor în care trebue să se desvolte agricultura s'a continuat şi politica de valorificare a produselor agricole inaugurată de câţi-va ani.

Valorificarea grâului a fost preocuparea de căpetenie. Intervenţia statului, respectiv a ministerului cooperaţiei, pentru această cereală a constat în acordarea de prime pentru recolta 1936 până în Aprilie, când preţul s'a susţinut dela sine prin concurenţa mondială. In ce priveşte recolta nouă, valorificarea a început cu o primă de lei 3000 la vagon şi a mers până la 7000 lei de vagonul exportat cu obligaţia pentru exportator, sub pedeapsă, de a comunica transacţiile la oficiul de valorificare în cel mult cinci zile.

Datorită acestor împrejurări grâul a ajuns până la 53.000 lei vagonul. Ceia ce a fost un rău e că silozurile dela Constanţa au fost blocate şi într'un moment dat s'au oprit expedierile pentru acest port.

In anul acesta, spre deosebire de trecut, s'a acordat o încurajare şi celorlalte produse exportate — cereale şi leguminoase— scutindu-se de taxa de timbru şi de impozitul proporţional.

Tot o valorificare, care se uneşte şi cu o ajutorare a consumatorilor din regiunile lipsite, este procurarea porumbului de hrană şi grâul de sămânţă. Pentru acesta din urmă s'au acordat câte o subvenţie de 10.000 lei de vagon la grâul de sămânţă originală şi 3000 lei la grâul de sămânţă din exploataţiile recunoscute.

Cum am spus, exportul porumbului n'a fost liber în a doua jumătate a anului; cu toate acestea s'a permis eşirea din ţară a unor cantităţi mici de porumb cu o umiditate mai mare de 17%, însă cu autorizaţie specială.

Valorificarea vinului şi a fructelor a fost de-asemenea preocuparea ministerului cooperaţiei. Pentru viticultură s'au construit şi organizat pivniţe de valorificare şi standardizare în podgoriile renumite şi s'a organizat şi în anul acesta o săptămână a vinului şi cura de must şi struguri, iar pentru fructe s'au dat subvenţii pentru construcţii de cuptoare de uscat prune şi caise. De asemeni s'a decretat protecţia plantaţiilor de nuci, încurajându-se replantarea lor.

La măsurile de valorificare mai adăugăm încurajarea creşterii oilor prin fixarea de preţuri remuneratorii la lână, şi acordarea unei prime la animalele exportate.

Pentru ajutorarea plugăriei, în general, s'a creat „Institutul naţional de credit agricol", care a început să funcţioneze către sfârşitul anului.

3. PROGRESE TEHNICE

Sub această rubrică trebue să menţionăm activitatea institutului de cercetări agronomice, apoi sforţările ministerului agriculturii şi a unor organizaţii particulare.

Institutul de cercetări agronomice, condus cu o competinţă vrednică de toată lauda, a continuat şi în anul acesta experienţele agricole atât la centru cât şi la staţiunile din ţară, elaborând o ştiinţă agricolă proprie ţării noastre. El a ajuns să răspândească soiurile selecţionate de grâu, din cari soiul „A 15", creat la institut are cel mai mare succes. Rezultatul experienţelor făcute conchide la condamnarea definitivă a unor practici atât de înrădăcinate în ţară cum ar fi „grâu după porumb". Tot în anul acesta s'a cercetat şi recomandat plugarilor cari sunt cele mai bune fungicide şi insecticide.

Dar activitatea institutului nu s'a limitat numai la aceasta. In cursul acestui an s'a creat cu ajutorul ministerului cooperaţiei o secţie de cercetări viticole şi horticole, şi o secţie de îmbunătăţiri funciare. Deasemeni a organizat şedinţe de referate ştiinţifice, cursuri de întrebuinţarea îngrăşămintelor chimice cum şi o expoziţie de mere dând concursul să se creeze la institut un cerc de studii economice în legătură cu agricultura.

Institutul a stat alături de minister şi de unele organizaţii profesionale, cum sunt Camerile agricole, sindicatele agricole, pentru a colabora la progresul agriculturii. In sensul acesta trebue privită colaborarea lui la concursul de prăsitori şi selecţiunea porumbului organizat de Uniunea sindicatelor agricole şi tot astfel trebue considerat aportul pe care institutul îl aduce în organizarea experienţelor din câmpurile Camerilor agricole.

Trecând la aportul oficialităţii pentru progresul tehnicei agricole trebue să menţionăm măsura ca ing. agronomi noui numiţi să facă stagiul la ţară, apoi stăruinţa depusă de ministerul agriculturii de a motoriza agricultura şi de a înfiinţa centrele de maşini agricole. In acest sens cred că un articol publicat în această pagină la începutul anului, intitulat „Tracţiunea în agricultură", a avut şi el darul să deştepte interesul pentru procurarea de tractoare, care să servească şi armatei. Până acum s'au cumpărat 164 tractoare cari sunt în funcţiune. Ele sunt grupate în centre de câte 4 şi sunt date în supravegherea unui centru de maşini, înzestrat şi cu alte maşini cum sunt selectoare, maşini de semănat, batoza, prăsitori, triore, etc. Toate acestea sunt puse în serviciul plugarilor cu preţuri rezonabile; în special arătura cu tractorul nu întrece costul lucrării făcute cu animalele.

Pentru a stimula introducerea prăsitului mecanic care e o revoluţie în cultura porumbului ministerul a procurat 1000 de prăsitoare distribuite prin camerile de agricultură. De asemeni s'au dat scutiri de vamă la introducerea în ţară a sămănătorilor şi batozelor de treerat.

O altă preocupare a fost stimularea culturii borceagurilor de toamnă şi de primăvară cari au folos mare în alimentaţia vitelor şi în asolament.

Ministerul agriculturii şi-a făcut un punct de program în încurajarea plantelor textile: inul, cânepa şi bumbacul pentru a micşora importul textilelor vegetale care se cifrează astăzi între 24—33% din importul total. Un alt avantaj al desvoltării plantelor textile, ar fi recunoaşterea portului naţional şi întrebuinţarea braţelor iarna, iar pentru că topitul se face cu greu şi prezintă şi inconvenientele din punct de vedere sanitar şi al înmulţirii peştilor, s'a hotărît introducerea topitorilor raţionale.

Simţindu-se lipsa seminţelor selecţionate de in şi cânepă, ministerul a procurat ast-fel de seminţe din Italia (cânepă de Bologhia) şi din Lettonia (in de Riga) pentru o suprafaţă de 3000 ha.

Toate acestea au necesitat crearea unui organism special, ceia ce s'a realizat prin înfiinţarea „Oficiul Naţional al textilelor", iar expoziţia de industrie casnică din Piaţa Brătianu organizată de Liga Naţională a femeilor române, a avut darul principal ca să atragă atenţia asupra culturii şi prelucrării firelor textile naţionale.

In horticultură deasemeni s'au făcut unele realizări în scopul de a se replanta livezile îmbătrânite şi cele cu soiuri ordinare. S'a făcut apel la pepinierele statului şi ale camerilor agricole. In special pepinierele silvice au 450.000 nuci şi 850.000 pomi de alte specii, cari peste 1—2 ani vor fi buni de plantat.

Direcţiunea islazurilor a început ca să-şi prepare materialul de sădit pe islazurile comunale.

Acţiunea aceasta cu material săditor dela pepinierele oficiale, dacă e bună pe de o parte, are şi neajunsul, pe de altă parte, de a stânjeni pepinierele particulare, care sunt în pericol să rămână cu pomii altoiţi deşi fac sacrificii mari pentru producerea lui.

Tot în ordinea progreselor tehnice trebue să menţionăm procurarea animalelor de montă din străinătate, pentru împrospătarea sângelui. Astfel s'au cumpărat tauri de rasă Pintzgau şi Simmenthal; s'a creat o staţiune de fermentarea brânzeturilor la Constanţa, o şcoală de ciobani tot acolo şi alta la Chişinău, un laborator de ser antipestos la Giuleşti, lângă Bucureşti etc.

Toate acestea s'au realizat datorită faptului că bugetul ministerului agriculturii a fost mărit în anul acesta la material cu aproape 100 milioane lei.

Dar nu numai statul a contribuit la progresul tehnic. Asociaţiile profesionale — camerile de agricultură, sindicatele agricole şi societăţile de specialişti au făcut sforţări, fie care în cercul lor, pentru progresul agricol.

Ast-fel camerile de agricultură au distribuit seminţe selecţionate şi au contribuit împreună cu Institutul de cercetări agronomice la rezolvarea multor probleme în folosul agriculturii, din cari menţionăm concursul de arătură dela Băneasa, concursul de prăsitoare, etc. iar Uniunea sindicatelor agricole a luat în studiu selecţionarea porumbului şi studiul culturii acestei plante în regiunea de stepă.

4. INVAŢAMANTUL ŞI POPULARIZAREA CUNOŞTINŢELOR AGRICOLE

In cursul anului 1937 o deosebită preocupare a fost dată învăţământului agricol. Chiar din primele luni s'a pus în discuţie rostul şi locul învăţământului agricol superior. Discuţia a urmat în consilii profesorale, în Societatea ing. agronomi, în congrese, în presă şi la ministerul agriculturii. Sunt păreri de anexare la Politehnică, de înglobare într'o universitate tehnică, de crearea unei independenţe şi de trecerea lui din nou la ministerul agriculturii. De asemenea s'a relevat teoreticizarea prea mare a învăţământului de grad academic şi s'a propus crearea unei ambianţe agronomice la cele 3 instituţii superioare de învăţământ agricol. Se înţelege că fie-care grupare a rămas pe poziţiile sale, fără să se ia deocamdată vre-o măsură, aşteptându-se ca soluţia să se dea într'un viitor nu prea îndepărtat.

Aceiaş discuţie, însă cu alte ţeluri s'a pornit cu privire la celalt învăţământ — cel de gr. I şi II şi de popularizare—, care deasemenea nu-şi găseşte locul şi rostul său. Ceia ce preocupă este căutarea formei potrivite de educaţie a poporului, formarea oamenilor tehnici de execuţie şi a specialiştilor în vre-o ramură a agriculturii, cari lipsesc azi pentru că gradele noastre de învăţământ inferior şi mediu sunt numai punţi de trecere în învăţământul superior iar inginerii agronomi, nu se pregătesc pentru pământ, nici ca organe de execuţie.

In acelaş timp la ministerul educaţiei naţionale a început pregătirea agricolă a învăţătorilor pentru cursuri agricole suraprimare, iar şcolile de economie casnică, trecute nu de mult acolo, discută modificări de structură cu caracter pronunţat menajer, depărtându-le de rostul lor firesc, care e legătura cu brazda.

O altă discuţie care s'a iscat şi care face să se ducă chiar de câtiva ani o luptă surdă, culminată în anumite dispoziţii din Codul Agricol, este revendicarea ramurei zootehnice de două categorii de specialişti: ing. agronomi şi medici veterinari. Ceia ce se desprinde din realitatea lucrurilor e că şi unii şi alţii sunt îndreptăţiţi la exercitarea profesiunei de crescător de animale, dar că nici unii nici alţii nu e bine să piardă din vedere specialitatea de bază: agronomia, adică îmbunătăţirea producţiei agricole, adică şi sănătatea animalelor.

In timp ce discuţiile se duc pe teren teoretic instituţiile de cercetare, organizaţiile profesionale şi aşezămintele particulare fac o propagandă agricolă şi popularizează cunoştinţele agricole prin diferite mijloace.

Astfel institutul de cercetări agronomice, definitiv terminat şi inaugurat anul acesta în prezenţa M. S. Regelui, a difuzat rezultatul cercetărilor prin publicaţiuni, radio, pagina agricolă din Universul, sub rubrica specială, reviste şi prin şedinţele de referate; societăţile profesionale răspândesc cunoştinţe de agricultură şi ramurile ei prin revistele respective, sau ţinând cursuri de popularizare, cum a organizat societatea de horticultură din România un ciclu de 5 conferinţe practice în Parcul Carol I; în sfârşit presa zilnică îşi face datoria de a publica săptămânal o pagină agricolă.

Pagina agricolă din Universul, a cărei apariţie regulată datează de şase ani, are de fiecare dată o îndrumare, un sfat,, schiţe folositoare, un răspuns la poşta agricolă, sau o indicaţie de bibliografie, arătând totdeauna folosul şi necesitatea unei lucrări în gospodărie sau la câmp. Pe lângă aceasta s'au relevat prin descriere şi imagini diferite gospodării de seamă.

Ceia ce-i îmbucurător, e că în anul care s'a scurs am avut o accentuată colaborare a agricultorilor practici, cari din experienţa lor au împărtăşit prin mijlocul tiparului „truda şi rezultatele la care au ajuns".

Pagina agricolă a consacrat în anul acesta coloanele sale întregi cu ocazia congresului agricol şi cu ocazia instalării d-lui prof. G. Ionescu-Sişeşti, ca ministru al agriculturii.

Dată fiind importanţa practică a acestei îndrumări în presa zilnică profităm de acest prilej, ca să îndemnăm pe cititori să-şi colecţioneze paginile agricole. Ar avea la îndemână un îndreptar preţios şi ne-ar scuti şi pe noi de multe reveniri.

Acelaş scop l-a urmărit şi „Biblioteca agricolă a ziarului Universul", care în anul acesta atinge 80 de broşuri scrise de cei mai competenţi specialişti.

Un alt soi de propagandă agricolă l-au făcut echipele culturale regale, răspândite pe tot cuprinsul ţării, cari nu numai că au lăsat o predispoziţie, ce se va continua de căminele culturale, dar au avut realizări importante ca: şcoli agricole temporare, consultaţii, arături, însămânţări, plantări şi curăţiri de pomi, etc.

In sfârşit trebue să menţionăm concursurile de gospodărie şi expoziţia organizată la Bucureşti de Liga Naţională a femeilor române, prin care se arată întrebuinţarea textilelor naţionale şi a prisosului de energie dela morile ţărăneşti, de apă şi de vânt, care ar putea mişca o maşină de dăracit, de tors, un teasc de ulei, etc.

5. CONGRESE ŞI MANIFESTĂRI CULTURALE

Două congrese de specialitate ne-au atras cu deosebire atenţia în 1937. Primul a fost congresul naţional agricol organizat de societatea inginerilor agronomi şi al doilea congresul internaţional de agricultură dela Haga.

Congresul naţional agricol dela 28 Febr.—2 Martie 1937, a fost o manifestaţie de seamă, întrunind pe inginerii agronomi şi agricultori, în prezenţa Suveranului, spre a da soluţii chestiunilor dela ordinea zilei. El a avut trei secţiuni: tehnică agricolă, de valorificare şi de organizare a agriculturii, având de cercetat un mare număr de referate din cari 24 rapoarte principale. Acest congres, care de 9 ani n'a mai avut loc, era necesar să aibă loc, pentru că în acest interval a apărut criza agricolă, care cerea noui orientări, s'a înfiinţat Institutul de cercetări agronomice, care a statornicit principii şi o tehnică nouă, ce trebue răspândită, printre agricultori, însfârşit s'a simţit nevoia unei noui îndrumări a învăţământului agricol.

Iată un pasagiu sugestiv din cuvântarea de deschidere a M. S. Regelui: „Agricultura trebue să fie la noi în ţară, colaboraree strânsă şi inimoasă a tuturor locuitorilor acestei ţări, a tuturor factorilor de producţie şi a tuturor îndrumătorilor".

Congresul a stabilit unele deziderate, a căror îndeplinire este cerută imperios: înlăturarea marei teoreticizări a învăţământului superior, egalizarea în tratament a inginerilor agronomi cu celelalte clase de ingineri, crearea debuşeelor pentru produse agricole şi horticole, pregătirea de practicieni pentru exploataţii agricole particulare, consolidarea proprietăţii prin cadastru şi comasare, introducerea de varietăţi de plante potrivite localităţilor, răspândire de rase autoctone selecţionate, etc.

Un alt congres tot aşa de important şi cu repercusiuni în multe ţări, a fost congresul internaţional de agricultură dela Haga (9-16 Iunie 1937). România a luat parte la acest congres printr'o delegaţie importantă, după ce un comitet naţional a pregătit în toate amănuntele participarea şi a trimis, la timp, un mare număr de comunicări.

Din dezideratele acestui congres merită să amintim că învăţământul superior ar trebui să desvolte mai mult latura economică şi socială, dat fiind că factorii politici, economici şi sociali de azi cer agriculturii noui orientări.

Intre manifestaţiile culturale ce au avut loc, se citează alegerea d-lui prof. G. Ionescu-Sişeşti ca membru activ al Academiei române, inaugurarea Institutului de cercetări agronomice, constituirea unei secţii agricole la societatea de ştiinţe, excursiuni la ferma Moara Domnească, la staţiunea agricolă a Bărăganului, inaugurarea centrului de motocultură dela Videle-Vlaşca şi cel dela Urleasca-Brăila, excursie horticolă pe litoralul mării, serbarea sădirii pomilor, expoziţii agricole şi zootehnice în diferite părţi ale ţării şi altele.

In afară de acestea anul 1937 statornicească date importante în ceia ce priveşte instituţia cadastrului, prin congresul inginerilor cadastrali, care a strâns la un loc bărbaţi de seamă din partidele politicei şi din afară de partide, punând în evidenţă foloasele acestei instituţii pentru consolidarea proprietăţii, ridicarea producţiei agricole, comasare, credit şi înlăturarea judecătilor; şi tot în acest an s'a început în judeţul Ilfov, primele Cărţi Funduare din vechiul regat.

6. PUBLICAŢIUNI AGRICOLE

Sub această rubrică merită să amintim tipărirea în anul acesta a câtorva lucrări de valoare: Marea Enciclopedie agricolă vol. I, Calendarul plugarilor, Agricultura în America, Agricultura în Danemarca şi apariţia Revistei Viticole.

Celelalte reviste şi periodice din trecut şi-au continuat cu regularitate apariţia.

PROF. E. GRINŢESCU

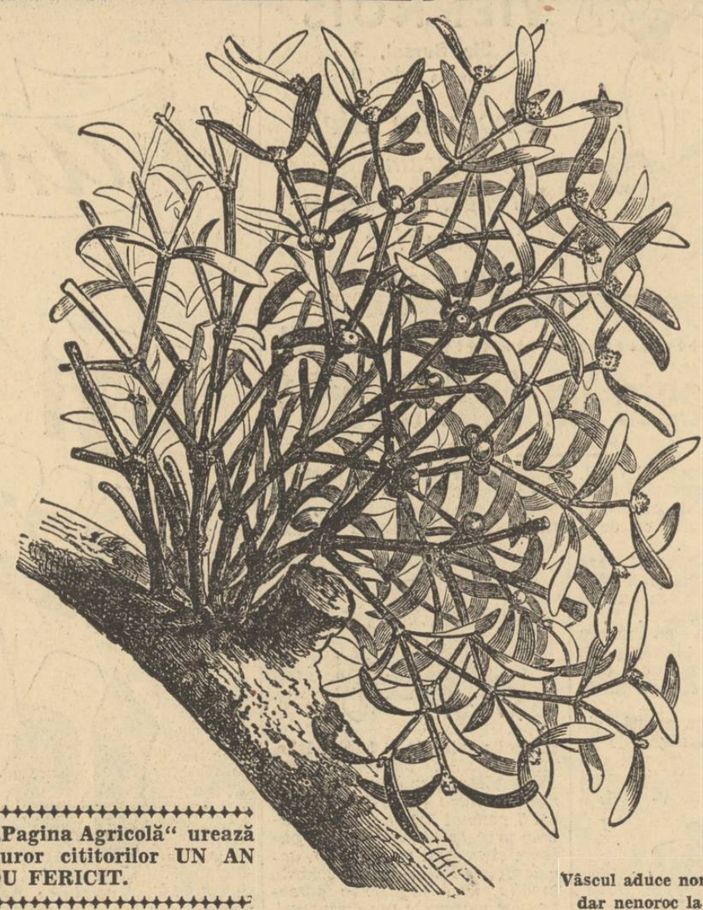

„Pagina Agricolă" urează tuturor cititorilor UN AN NOU FERICIT.

Vâscul aduce noroc de Anul Nou, dar nenoroc la pomii roditori

VÂSCUL

Ceeace se spune, după obiceiurile occidentale — că aduce noroc şi se oferă ca dar de Anul Nou, nu e decât o plantă parazită ce trăeşte pe un mare număr de arbori de pădure şi pomi fructiferi, din cari mai obicinuiţi sunt bradul, plopul, salcea, stejarul, mărul şi părul.

Planta aceasta se numeşte vâsc (în ştiinţă *Viscum album*, iar în limba franceză *gui*) şi este din familia Locantacee.

Fructele lui albe sunt mâncate de păsări, iar seminţele fiind lipicioase se ţin de ciocul păsărilor, şi acestea îşi şterg ciocul de ramurile arborilor ori le ciocănesc, ca să scoată vermuşi. In felul acesta introduc seminţele de vâsc, cari încolţesc şi implântă rădăcinele în scoarţă hrănindu-se cu seva arborelui şi slăbindu-i rezistenţa, până se usucă.

Prin urmare, dacă în floristică e o plantă căutată de Anul Nou, în pomicultură este cât se poate de dăunătoare şi trebue distrusă cu rădăcina sa, îndată ce se iveşte pe meri şi peri.

Bine ar fi ca vâscul să se distrugă din păduri, însă acolo e foarte greu şi nu e aşa de periculos ca în livezile de pomi.

Vechii Gali atribuiau vâscului puteri supranaturale.

Astăzi, pe lângă daruri, se mai întrebuinţează în medicină întreaga plantă. Sfărâmată şi fiartă se obţine o bătură, care scade presiunea sângelui din artere *(tensiunea arterială)* şi opreşte scurgerea de sânge *(hemoptiziile)* la tuberculoşi.

In capul paginei dăm o vedere a acestei plante parazite.

D. R.

VIAŢA COOPERATISTĂ

O AMINTIRE

de **Pr. C. DRON**

Acum 25 de ani, în luna August 1912, autorul acestor rânduri conducea o societate cooperativă de producţie: obştea „Vodă Cuza" din comuna Todireni, jud. Botoşani, alcătuită din peste o mie de săteni şi ţinând în arendă moşia cu acelaş nume, proprietatea Epitropiei „Sf. Spiridon" din Iaşi, în suprafaţă de peste 5.000 de hectare.

In împrejurările şi cu mijloacele de atunci, rolul meu şi al celor ce m'au ajutat la această treabă, era nu numai să înlesnim ţăranilor pământul pentru care ei făcuseră revoluţia dela 1907, ci mai ales să-i deprindem: a lucra bine acest pământ, a întrebuinţa o sămânţă selecţionată, a utiliza ,maşinile şi a-şi creşte vitele potrivit cu cerinţele vremei, astfel încât să ajungă la o rasă bună şi pentru munca şi pentru produsele casnice. Programul acesta nu era numai al meu, era al întregei generaţii dela... 1907. Eu am fost doar unul dintre executorii care am încercat să aduc la îndeplinire acest program, trecând peste neînchipuite greutăţi venite în aceeaşi măsură, dela cei ce trebuiau înlocuiţi — arendaşii — ca şi dela cei cari urmau să fie ajutaţi — ţăranii.

In acest scop, la Todireni s'a introdus chiar dela început cultura raţională şi sistematică a pământului, în sens cât mai ştiinţific şi gospodăresc.

Anul 1912 a fost an de experienţă, dar el dădu rezultate neaşteptate. Ţăranii, neîncrezători cum sunt ei la început, s'au convins totuşi că sfătuitorii sunt fără gânduri de proprie chiverniseală şi că, în adevăr, noua aşezare gospodărească, aduce în pungă şi lângă bătătura casei lor, un belşug neobişnuit.

Faima obştei se răspândi în împrejurimi şi mai departe. Ea ajunse la urechile unui mănunchi de entuziaşti din aceeaşi generaţie dela... 1907, cari activau în Capitala ţării, unde se plămădeau şi de unde se resfirau în unde concentrice peste tot largul pământului nostru de atunci, ideile cele bune, gândurile creatoare pentru vremea cea nouă, care nu a întârziat să vină.

Intre aceşti entuziaşti, unul din cei mai constructivi era d. G. Ionescu Sişeşti, fostul ministru al agriculturii şi domeniilor, pe atunci distins profesor la şcoala de agricultură dela Herăstrău,, care împreună cu alţi 10 tovarăşi de idei şi de năzuinţi au vizitat obstea condusă de mine, interesându-se de aproape despre mersul ei şi despre rezultatele obţinute.

Ceeace m'a impresionat adânc cu acest prilej a fost în special grija d-lui Ionescu Sişeşti pentru cultura selecţionată a grâului şi olle „astrahan" pe care le introdusesem la obştea condusă de mine .

Această grijă nu era ceva trecător, căci am văzut-o apoi manifestându-se permanent în numeroasele lucrări de ştiinţă scrise de d. Sişeşti, care, obsedat de problemă ca şi un mucenic de credinţa lui, nu a contenit până nu şi-a văzut gândul împlinit, fie ca ministru în guvernarea trecută, fie la Institutul pe care-l conduce cu o competenţă poate chiar superioară instituţiilor similare din străinătate.

Dar nu e numai atât.

Dintre numeroasele sale lucrări tipărite, mi-au atras luarea aminte în special, două, pe care .le-am citit şi utilizat: „Factorul moral în fenomenele economice" şi „Statul şi etica socială".

Ele cuprind principii pe care le mărturiseşte şi sfânta noastră biserică şi dovedesc că d. G. Ionescu-Sişeşti, cercetând în laborator viaţa plantelor şi fenomenele economice în legătură cu această viaţă, a ajuns la aceleaşi încheeri la care a ajuns teologia, slujindu-se în laboratorul ei ,de un material care formează piatra de încercare a spiritualităţii creştine. Teologii îl pot deci revendica pe d. Sişeşti pentru cauza lor.

*

Nu ştiu cu ce întipăriri a plecat dela Todireni, d. Ionescu Sişeşti împreună cu ceilalţi excursionişti, râvnitori de reforme şi înfăptuiri sociale adânci, pentru poporul nostru, dar în „Tovărăşia", organul Federalei cooperativelor săteşti din Bucureşti, apărea la 15 Octombrie din acelaş an (no. 4) următorul articol, cu titlul „Un soldat al cooperaţiei" semnat de I. Răducanu, unul dintre excursionişti tovarăşi pe atunci de ideal şi entuziasm al d-lui G. Ionescu-Sişeşti.

„Sunt mulţi „apostoli", „cu focul sacru", cărora le place să li se zică în acest fel, care chiar nu se ruşinează să se îmbodobească cu un asemenea titlu, în armata cooperatorilor noştri. Aceştia sunt însă o stavilă — nu un ajutor — al cooperaţiei.

„Aceştia sunt acei care privesc cooperaţia ca un mijloc subordonat interesului lor personal, egoist...

„Printre aceştia nu găsim pe soldatul modest al ideei cooperative, pe preotul C. Dron.

„Părintele C. Dron e unul dintre acei convinşi că predica creştinismului dela altar cu lupta în afară de biserică, pentru cei mulţi, săraci şi uitaţi în ţara românească, — împotriva impilatorilor conaţionali sau streini, trebue să meargă mână în mână, pentru ca religia lui Hristos să-şi arate minunatele-i roade intru fericirea noroadelor.

„Şi astfel, potrivit convingerii sale, a făptuit, a îndurat, a luptat şi a învins pr. C. Dron.

„In scris, în vorbă şi [illegible] preotul C. Dron e unul [illegible] Nu e un negustător de [illegible] un făptuitor de ideal.

„Prin cele ce a tipărit [illegible] simţ şi printr'un grai [illegible] de frumos, a predicat [illegible] tea socială a clerului.

„Iar prin obştea de arendare „Vodă Cuza" din comuna Todireni, jud. Botoşani, preotul C. Dron, unul dintre întemeietorii de seamă şi actualul ei preşedinte, a dat viaţă celei mai mari obştii de arendare din Moldova, asupra căreia vom reveni cu date şi note amănunţite".

Să mă ierte cetitorii dacă amintind această împrejurare, a trebuit să aduc vorba despre mine. Oamenii de acum 25 ani, între care d. Ionescu Sisesti stărue ca un strălucit exemplu, cuprind în construcţia lor sufletească puteri, pe care nu le găsim la orice generaţie. De bună seamă, nu mă pot lăuda că port în mine aceleaşi puteri, pe care le au alţii din aceeaşi generaţie, dar nimeni nu mă poate împiedica să privesc măcar de departe şi să mă mângâi cu amintiri şi cu bunele aprecieri care mi s'au adresat atunci, chiar dacă ele sunt exagerate.

Este o răsplată la care nu renunţ.

DIN CÂMPUL COOPERAŢIEI

IMPORTANTE INFAPTUIRI COOPERATISTE

După restaurantul cooperativ înfăptuit în Bucureşti de cooperativa funcţionarilor şi pensionarilor publici, cooperativa „Viitorul" a deschis, sub auspiciile Cecopavei, un mare magazin cooperatist de consum în imobilul Lido, din b-dul Take Ionescu.

Incercarea pe care o face un grup de cooperatori din cei mai încercaţi este deosebit de interesantă, atât prin năzuinţele pe baza cărora porneşte la drum noua înfăptuire cooperatistă, cât şi prin exemplul pe care ea tinde să-l dea.

Astfel conducătorii acestei cooperative şi-au propus să aplice întru totul principiile rochdaliene, care — ca să întrebuinţăm o expresie în uz — formează evanghelia cooperaţiei.

Pe de altă parte, lucrând în înţelegere cu Centrala de producţie, aprovizionare şi valorificare agricolă — Cecopava —, a cărei asociată este, cooperativa „Viitorul" a căutat să aibă relaţiuni directe de aprovizionare cu producătorii, astfel încât să obţină articolele de consum de o calitate cât mai bună, la preţurile originale.

Pornit la drum pe aceste temeiuri, nădăjduim că noul magazin cooperativ va ajunge în scurt timp o însemnată fortăreaţă a cooperaţiei româneşti în centrul Capitalei, unde prăvăliile sunt deţinute în cea mai mare parte de streini şi unde consumatorii n'au la îndemână magazine de aprovizionare în condiţiuni avantajoase.

„VIAŢA COOPERATISTA"

„Viaţa cooperatistă", revistă de orientări cooperatiste, de sub direcţia Păr. C. Dron, care apare sub auspiciile Casei Centrale a cooperaţiei, a ieşit în Decembrie 1937, într'un număr dublu de pagini, cu un bogat material documentar şi informativ.

Semnează în acest număr: **Pr. C. Dron,** preşedintele „Cecopavei": „O amintire"; **Ştefan C. Ioan,** preşed. Consiliului superior al cooperaţiei: „Asanarea federalelor"; **D. G. Drăgănescu,** dir. g-ral în Centrala de îndrumare: „Activitatea de îndrumare, organizare şi control pe ultimele 6 luni"; **Stelian Jingoiu:** „Anul cooperatist"; **A. Basarabeanul:** „Câteva date privind cooperaţia de credit în 1936"; **Ing. Corneliu Săndulescu:** „Inul şi cânepa ca plante textile. Date asupra culturii şi industrializării lor"; **D. Chelaru:** „Progresul cooperaţiei prin cooperativele de consum"; **N. Răducanu Popescu:** „Cooperaţia în Iugoslavia după războiul cel mare".

La rubrica **„Din câmpul cooperaţiei noastre"**, revista relatează „Festivitatea deschiderii cursurilor la Academia cooperatistă", „Inaugurarea restaurantului cooperativei funcţionarilor publici" şi „Activitatea cooperatistă la graniţa de Vest. Frumoasele străduinţe ale federalei „Bihor